

ALBIŢA

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an: în țară	Lei	5
„ „ „ străinătate	„	8
Un număr		15 bani.

SUMAR:

V. Gr. Borgovan, Ión Corvin și Corbul.—*I. Stroe*, Serviciul antropometric.—*Gheorgha Adamescu*, Ateneul Român.—*Gh. A.*, Constantin Esarcu.—Serbările de la 11 Iunie.—*V. S. Moga.*, Cultura cartofului.—*P. Popescu*, Curățirea animalelor domestice de insecte parazite.—*G. Moianu*, Stupul.—10 Maiu la Craiova.—Adrese către redacție.—Cărți bune pentru premii.—Informațiuni.—Poșta redacției.

Ilustrațiuni: Ateneul Român.—Sala de conferințe a Ateneului Român.—Generalul Mugheru, unul din fruntașii mișcării din 1848.

Ión Corvin și Corbul

— Legendă —

omâni, ca și noi, se află și trăesc prin toate ținuturile vecine cu România. Mulți și viteji Români se află în Transilvania și prin ținuturile vecine ei. De-acolo a venit și Radu-Negru în Muntenia; de-acolo a descălecat și Dragoș-Vodă în Moldova.

După trecerea Domnilor Români, Radu-Negru și Dragoș-Vodă, peste munți, Ungurii începură să asuprască mai tare pe poporul românesc rămas în Transilvania.

Prin muncă și prin vitejie însă mulți Români se ridicară și în Transilvania la dregătoriile cele mai înalte. Și unii dintr'înșii erau sfetnici și prietenii regilor unguresci.

Ast-fel a fost boierul Român *Voicu* sau *Lupul*, care trăia acum vre-o 500 ani. Pentru vitejia lui Voicu, regele unguresc i-a dăruit orașul și ținutul *Hunedórei*, în Ardeal. *Voicu* a fost tatăl lui *Ioan Corvin*.

Povestea spune că regele unguresc Sigismund, plecând odată împreună cu boierul Voicu la luptă în contra Turcilor, și-a scos un inel din deget și l-a dat nevastei lui Voicu, pe care o chema Elisabeta.

Și dându-i inelul, regele i-a ȃis : «Intîmplîndu-se să te ajungă cînd-va vre-o nenorocire, alérgă la curtea mea ! Acolo arată inelul acesta și veî afla tot-d'a-una ajutor !..»

Maî târȃiu regele s'a întors acasă. Pe acele vremuri Turcîi neliniștiau mereu pe Romîni. Veniau cu oștiri mari, ardeau orașele și satele. Tăiau și făceau robî pe cei ce rămăneau în viață. Atunci Voicu își luă soția și pe micul lor fiu, pre Ioan, și plecă să mérgă la regele Sigismund.

Pe cale poposiră o dată într'o pădure lângă un isvor cu apă rece. Mama *dădù copilului inelul ca, jucându-se cu el*, să tacă. Intr'aceea mama adormi lângă copil ; iar tatăl Voicu plecă cu arcul prin pădure, la vîntóre.

Dintr'o dată începu copilul să țipe cu glas tare. Mumă-sa se deșteptă din somn și întrebă pe copil de ce plînge. In același timp *observă ca că inelul perise din mânele copilului*. Copilul arată cu mânușitele în sus. Și iată, *în vîrful unui copac stetea un corb cu inelul în cioc*.

Ce se întêmplase ? Corbul zări inelul strălucind în mânele copilului, se repeđi la el și-i răpi inelul și apoi zbură cu el în vîrful copacului. Chiar atunci însă sosese acolo și tatăl Voicu. Acesta trage cu arcul în corb, care cade mort numaî de cît cu inelul, la piciórele lor.

Cînd ajunseră la rege, acesta primi pre Voicu și pre ai sêi cu bucurie și cu mare onóre. . . .

Ca băiat Ioan aveă o purtare de tot bună ; iubia învêțătura și munca.

El ajunse un mare vitéz. Și atunci își luă, drept semn sau marcă, corbul ținênd inelul în cioc.

De la acest semn, i-au ȃis și Ioan Corvin.

Ioan Corvin a ajuns Vodă în Transilvania ; iar fiul sêu Mateiü a fost cel maî mare și maî drept rege al Ungariei.

V. Gr. Borgovan.

Serviciul antropometric

nii dintre dumnia-văstră veți fi audīt, pōte, orī veți fi cetit în vr'o gazetă numele acesteia, dar nu sciți anumit ce însemnăză. Alții pōte că audiți de ele acum de întâiași dată.

Ce-o fi fiind serviciul antropometric ?

Vorba antropometrie e grecescă și însemnăză măsurare de ómenī. Lucru ce se face cu recruții — măsurarea înălțimii lor și a grosimii peste piept — e o antropometrie. Ori-ce măsurare a corpului omenesc, fie a mărimii capului, a brațelor, a picioróelor, e antropometrie.

Serviciul antropometric, e un aședămint al statului, care are de țintă să măsoare ómenii și să le afle lungimea și grosimea membrelor corpului. Pe cei măsuțați ast-fel, funcționarii serviciului îi scriu într'un catastih mare, cu numele, anul naserii, lungimile aflate și alături fotografia celor măsuțați.

Tóte sīnt bune, dar cu ce sferșit ?

Fără indoială, ar fi o nebunie ca statul să chīeltuiască bani numai și numai de plăcere așa, ca să aibă fotografiile ómenilor și să scie cât de lungi și de groși sīnt. Nu pe toți îi măsoară serviciul acesta, și să-l ferescă D-șeu pe orī-cine de acéstă măsurătoare, căci numai cei ce tăptuiesc fără de legi și numai făcătorii de rele ajung la serviciul antropometric al statului.

Dacă vr'un făcător-de-rele fuge din închisóre, cum ai să-l prindī? Cine-l cunósce? Cine jură, că nu prindī și închidī pe un biet de nevinovat, care sémănă cu vinovatul? S'a întâmplat asta de atâtea orī. S'a întâmplat să prindī pe adevēratul vinovat și să i dai drumul, căci n'aveai cu ce dovedi că într'adevēr el e vinovatul.

Se înțelege de sine, ca justiția a căutat tot-d'a-una să aibă dovedī de «identitate» — că, adică, omul pe care-l ai în mână e tocmai acela care-ți trebuie și nu altul. Dar dovedile întrebuițate pīnă acum n'au fost bune de nimic.

Și iacă de ce. A fugit din ocnă un ucigaș de ómenī. Justiția se pornesce după el, și ca să-l cunósacă lumea, îi

dă semnele. Ce anume? Cam așa: statura fugitului e mijlocie, părul negru, barba roșietică, ochii albaștri, semne deosebite: un neg pe obraz.

Câți oameni n'or fi fiind cari să se potrivească la fel cu fugitul! Dar e alt-ceva. Prin spițerii se vind alifi: cari îți vopsesci părul, din galben și-l fac negru și din negru galben. Negul de pe obraz și-l poți vindecă. Ochii albaștri ai atâția oameni!

Să vedem pe alt fugit, unul mai suptire, de la oraș. A făcut bani falși, ori a înșelat ca negustor pe creditorii, ori a furat bani, și a fugit. Justiția dice: fugitul e om puțin cărunt, poartă haine cenușii, cravata albă, are nasul cărn, barbă în cioc, e gras și mic, vorbește nemțesce și rusesce, îi lipsesc doi dinți, semne deosebite n'are.

Ei, ce te faci cu asta? E cărunt? Iși cănesce părul. Poartă haine cenușii? Iși cumpără haine negre. Poartă cravată roșie. Barba în cioc și-o rade. E gras? Are bani, și sînt băi unde anume te duci ca să slăbesci. E cărn? Doftorii ai îți pun nas cum vrei, și din cărn și-l fac nasul lung de o palmă. Ii lipsesc doi dinți? Iși mai scote doi, și dentiștii îi pun dinți falși. Vorbește nemțesce? Ba nu vorbește, se preface că nu scie. Atunci? Iată-l cu totul schimbat, alt om: mic și slab, cu păr negru, cu nasul lung cu haine negre, cu gura întregă și nu știe de cât românește. Acu prinde-l!

Puținele semne cari dovedesc, sînt cam aceste: fugitul e gângav (dar doftorii știu leac și la gângăvenie!) e surd, e mut, are picior de lemn. Dar acestea sînt puține, și forte rari sînt oamenii cari le au. Cele-l-alte cu: barba rade ori n'o rade, cu păr negru ori roșu, și altele n'au nici un Dumnezeu.

Justiția a venit deci pe gândul să caute lucruri pe cari nu le pôte schimba omul, ori ce ar face. Cari sînt acestea? Lungimea corpului? Nu, căci tinerii cresc, bătrînii scad. Grosimea? Nu, căci slăbesci ori te îngrași. Atunci ce?

Francezii au vădut mai întâiu unde e buba. Iar lor le au deschis ochii Chinezii.

În China, de vécuri încă, se întrebuintează niște pașaporte nostime de tot. Vrei să pleci și ceri pașaport? Chinezii nu-ți descriu părul și barba și ochii, ca noi. Ei iaă un catastih, anumit pentru asta, îți scriu numele în el și

apoi sub nume pun c era cald a  i pe ea  i lipesci palma m anei drepte. Apoi pe o col a de hirtie faci acela  lucrul. Cola asta cu c era pe care  i-ai apasat palma e pa aportul, se întelege isc alit de poli ie.

Ce e asta? Chinezii au băgat de s m , cu liniile din palma omului nu se schimbă de la nascere p n  la mórte.  i mai mult, nu se găsesc doi  meni pe lume cu liniile palmei tocmai pe tocmai. Ap s nd palma pe c era, liniile palmei rem n tipărite. Tu, cu cola ta poți dovedi ori-c nd cine e ti, f c nd probă pe o altă hirtie : liniile sînt la fel  i în hirtia de probă  i în pa aportul te , ca  i în catastihul poli iei.

E a a de simplu  i a a de fără gre al .

Francezii, la poli ia lor, au  ntrebuinat mai  nt iu dovada asta cu liniile palmei. Dar ve i, ea e bună numai pentru pa aporte  i pentru  meni cinsti i: un punga  dor  n'o să p rte cu el dovada că el  nsu i e punga ul  i nu altul. Pentru punga i s'au găsit alte dove i.

C nd au prins pe un punga  ori pe un făcător de rele îl fotografiază, în două chipuri: ve ut din fa a  i ve ut dintr'o lature,   scriu numele  i cele-l-alte, apoi îl m sor .

 nt iu, degetul mijlociu de la m na drept . Acest deget, după ce omul a încetat de a mai creste, r m ne la fel de lung via a  ntreg . Apoi lungimea m nei st ngi din cot p n  la  chieturile degetelor. Nu a m nei drepte, căci ac sta,  ntrebuin nd-o mai mult, se p te  tinde cu vremea, bine înteles, f rte puțin.

Apoi, lungimea urechii din drepta  i mai ales forma ei: fie-care om are alt-fel de ureche, care nu se p te schimba a a în c t, schimbată chiar, să nu-  cunosci forma dintru început. Nasuri pot pune doftorii, pun  i ochi de sticlă, dar urechi nu pot.

Apoi, mărimea oului de la fluierul piciorului, adică capătul osului ie it mai în afară.  n urmă, ce e mai de căpetenie: capul, c t de gros  i-e capul peste frunte, c t  lungime ai de la mijlocul frun ii p n  drept în cre tet, ce unghi  face o linie dusă din mijlocul frun ii p n  în v rful nasului  i din v rful nasului p n  în rădăcina urechii.  i altele. T te ca t te,  i nasul  i urechile  i fluierile  i degetele  i le poți schimonosi ca să se p ard  urma formei lor,

dar capul nu ți-l poți schimonosi, căci nu-l poți stringe, nu-l poți întinde, nu-l poți strivi și tăia.

Serviciile antropometrice sînt aședăminte de curînd introduse — în toate țările, mai ales prin orașele mari — și stau sub privigherea poliției.

Orî-ce făcător de rele e fotografiat și măsurat la poliție și înscris în catastih. Iar în catastih așa de cu meșteșug sînt înșirați pungașii, în cât între 100.000 de pungași înscriși poți găsi pe care-l vrei în 2 minute.

Dacă făcătorul de rele a fugit, poliția dă de știre prin toate capitalele, arătând polițiilor de acolo semnele fugitului. Bănuitul, sau prinsul de gēba tăgăduiesce cine e, căci serviciul antropometric nu se înșală și nu selasă amăgit de barba falșă și de cele-lalte prefaceri ale pungașului.

Mai dīlele trecute poliția din Viena a prins pe unul care spunea că e Francez, bănuindu-l după purtări, că e vr'un pungaș. L'aū măsurat și apoi aū întreat pe la toate polițiile din Europa. Serviciul nostru antropometric a răspuns, că el era un pungaș pe care l-a măsurat, iar măsurile sînt tocmai ca acele pe cari le da poliția din Viena. Și într'adevăr, cu totă tăgăduirea Francezului, cu totă prefacerea lui s'a descoperit că e un anumit Bizgan, din România măsurat de poliția din Bucuresci, și un vestit falșificator de bancnote.

Dacă te luaī după barba și pērul lui, și după ce haine pōrtă, cānd l-ai fi prins?

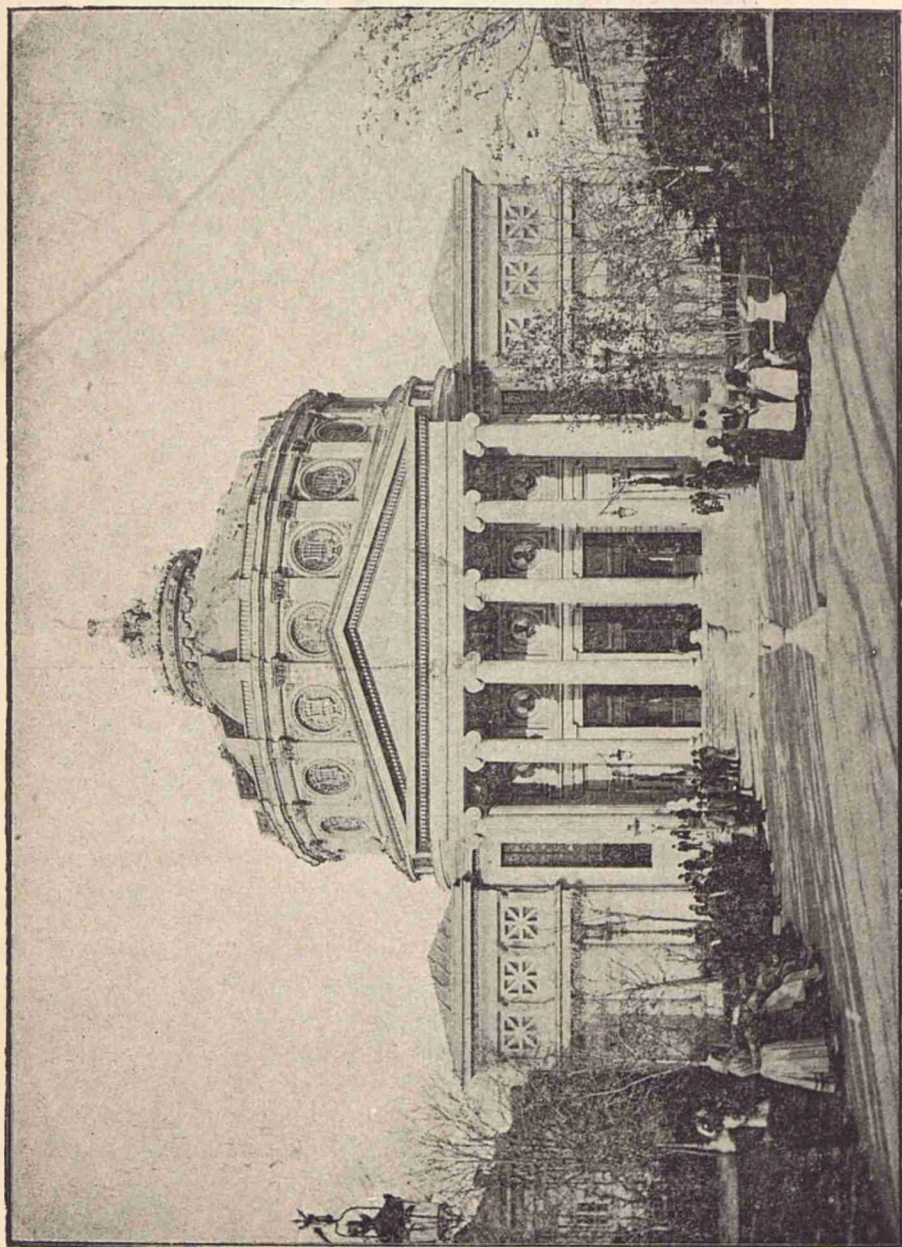
I. Stroe.

ATENEUL ROMÂN

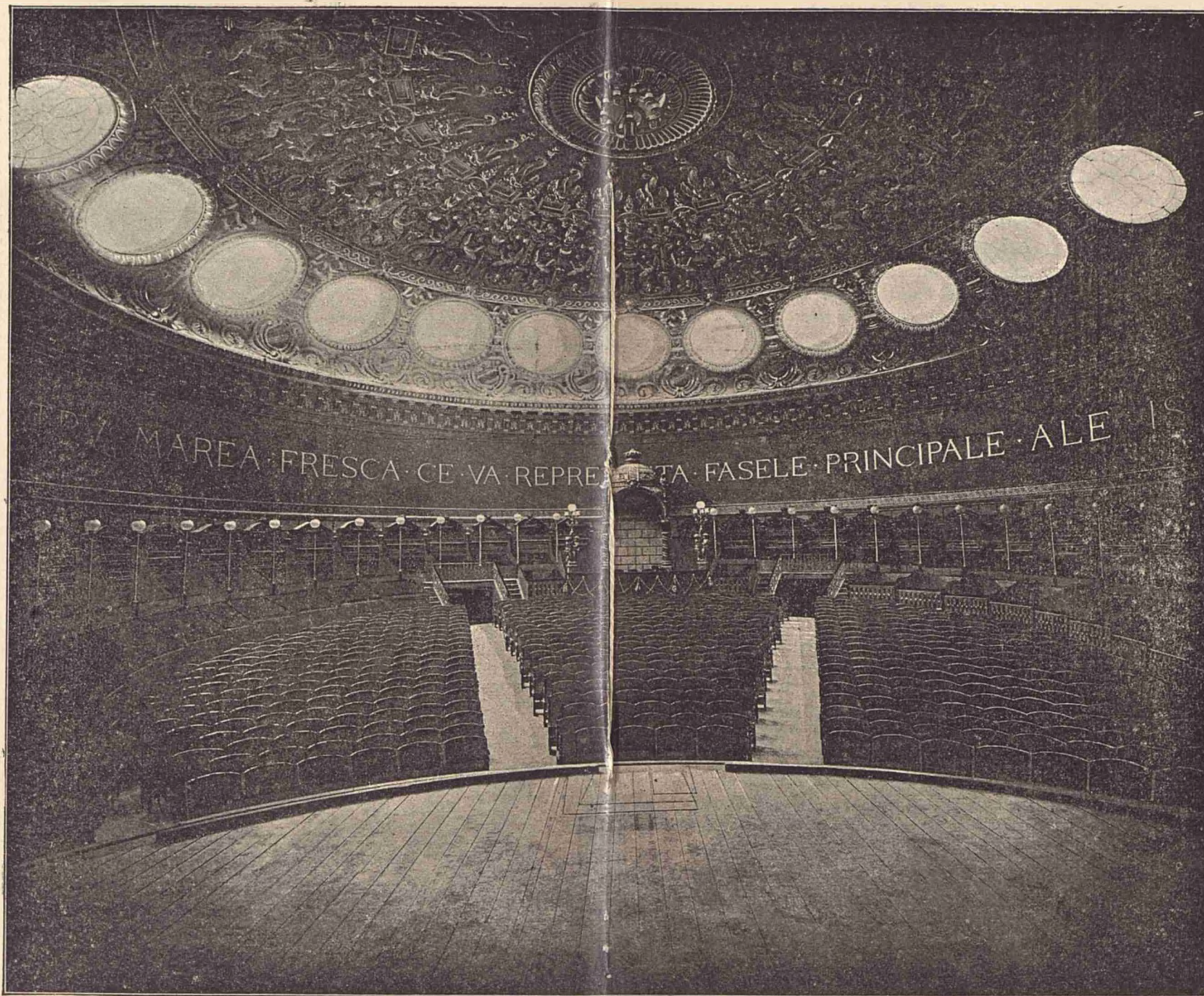
Cu prilejul morții lui Constantin Esareu, care a fost, în timp de 30 de ani, sufletul Ateneului, dăm aci câte-vă notițe despre originea și desvoltarea acestei instituțiuni.

* * *

Pe la 1860 apărea în Iași, sub direcțiunea d-lui V. A. Urechia o fōie literară sub numele «*Ateneul Român.*» În Septembrie și Octobree acel an, mai mulți bărbați învățați, după îndemnul lui Mihail Kogălnicēnu, pe atunci Ministru, se grupară în jurul acestei reviste și hotărira a ținea și lecturi publice ca să rēs-pîndescă diferite cunoscīnțe sciintifice în societatea ieșană, fōrte

Ateneul Român.

Sala de conferințe a Ateneului Român.

doritoare de cultură. Se adunară atunci, pe lângă *Kogălnicenu* și *Urechia*: *Al. Papiu Ilarian*, fost mai târziu Ministru, membru al Academiei, autor al unei istorii a Românilor din Transilvania, *Simion Bărnuț*, cunoscutul conducător al Românilor de peste munți, profesor atunci în Iași, *I. Strat*, fost Ministru al școlilor *G. Mărzescu*, fost Ministru, acum senator, *G. Missail*, publicist cunoscut, fost deputat, *Papadopol Calimach*, acum membru al Academiei, *B. P. Hașdeu*, autorul Marelui Etymologicum și al Istoriei critice, *Dr. Teodori*, *G. Melidon*, fost profesor de pedagogie, *Arhimandritul Filaret Scriban*, poetul *Gh. Teutu*, inginerul *Călinescu*, *G. P. Panaitănu*, *Alexandru Donici*, fabulistul.

Acastă societate ținū puțin, căci după unirea definitivă a principatelor (1862) mulți dintre membrii ei se strămutară în Bucuresci; totuși este interesantă mișcarea, pentru-că a premers și a pregătit Ateneul din Bucuresci.

* * *

La 28 Ianuarie 1865, cîți-vă bărbați, puținii la număr, dar convingși că represintă un mare interes, că sint întrepriții unei mari trebuințe a societății române, inaugurară conferințele Ateneului în Bucuresci, în casa lui Beizadea Costache Ghica.

Prima conferință a ținut-o *C. Esarcu*, *asupra natură și regnurile ei*. În exordiul cuvintării sale dicea următoarele cuvinte, pe cari cu plăcere le repetă mai târziu, de câte-orî și-amintia despre începutul Ateneului: «Sint momente când idei vagi plutesc pe de-asupra societăților precum ceta pe suprafața pămîntului. Pe cît timp vîntul împinge această cetă pe luciul apelor sau pe șesul câmpiilor, ea nu este de cît un abur fără formă, fără consistență, fără colore. Să întălnescă însă atunci o colină s'aun munte. Colina atrage împrejurul seū cetă, aburul se condensă și devine nor, și, pe cînd virful muntelui este espus la tempeste sau la isbirile fulgerului, apa care filtrăză misterios, se grămădesce în cantitățile sale profunde și ese la pôlele lui ca să devie un pîrîu, ce devine la rîndul seū sorgintea vre-unui fiuviu imens care străbate, mărindu-se neîncetat, câmpia sau societatea și care se numesce Nilul sau Danubiul sau o mare instituiune».

Pe la Octobree același an, conferențiarii s'aun și constituit într'o societate, s'aun organizat, și aun alcătuit statute și aun ales un comitet diriguitor, compus ast-fel: Președinte: *P. S. Aurelian*; Vicepreședinți: *C. Esarcu*, și *V. A. Urechia*; secretari: *Th. Văcărescu*, și *Em. Crețulescu*.

Un mare succes a încoronat silințele inițiatorilor. Ateneul a mers din ce în ce prosperănd; s'aun format chiar secțiuni prin provinciile. Astfel după primele încercări din Bucuresci, la Brăila se începură con-

ferințe de către d. Stroe Belloescu, atunci profesor la liceul de acolo, astă-ți senator; la Ploești, de către Drăgoșescu; la Galați de către Troteanu; apoi la Craiova, la Focșani, la Bêrlad, la Câmpu-Lung, la Alexandria.

Nu e vorba, ca ori-ce alcătuire omenescă, Ateneul a întâmpinat și greutăți, chiar la începutul vieții sale. Guvernul a vădut cu ochi reși conferințele, a luat măsuri foarte aspre și de aceea s'a și întrerupt activitatea societății. Ea a luat din nou avînt după 1866, când principele Carol a primit să fie president de onore.

* * *

Ca auxiliar al conferințelor, societatea Ateneului publică și o revistă, care a apărut întâiu la 1866, dar ținu puțin, pînă la 1868. Mai eși apoi la 1884—85 și în fine la 1894—95.

* * *

Vedënd succesul ce dilnic căpătă instituția, cîți-vă dintre întemeietori se gândiră că ar fi bine dacă ea ar avea și un local. Construirea unui local însă cere bani și societatea eră săracă. Săracă, dar plină de încredere în forțele sale, plină de entusiasm, de speranță.

Negreșit, acum nu se mai puteau întruni într'o casă particulară; nu mai eră îndestulător nici localul de la gura Cișmigiuului, sală veche, dărăpănată.... trebuia un edificiu mare, trebuia un palat. Acest lucru se părea un vis, o nebunie. Și cu toate acestea visul s'a realizat.

Infățîșem aci imaginea acestui palat, una din podóbele capitalei și fără îndoială, unul din monumentele civile cele mai de frunte ale țării întregi.

Cu ce bani s'a îndeplinit marea dorință a întemeietorilor Ateneului? Vom da aci o scurtă socotelă. Primul fond a fost dat de comitele *Carol Rosetti*, fost president al Ateneului, care prin testamentul din 1870 a lăsat Ateneului mai multe case. Din vînđarea lor s'a scos. 219.440 lei 30 bani. In cursul timpului s'au mai făcut donațiuni și legături în suma de 37.562, 50. S'a organizat, apoi o lotărie care a lăsat un venit net de 352.132 lei și 30 bani.

In fine, cu ajutóre de la stat și alte mici venituri s'a ridicat averea societății la 1.017.741, 52 lei.

Planul palatului a fost făcut de arhitectul frances *Galleron*. Executarea a costat 1.017.737, 76. Cu acésta însă, partea din fund a edificiului nu eră terminată. Atunci, după cererea comitetului, Ministerul Instrucției a înlesnit fondurile pentru desăvîrșirea lucrării, cu condițiune ca statul să aibă drept a face aci anual expoziția operelor artiștilor în viață și alte solemnități școlare.

* * *

La 28 Ianuare 1885 s'a serbat a XX-a aniversare a înființării Ateneului; iar la 24 Noembrie 1894 s'a serbătorit 25 de ani de la întemeiere. Bucuria a fost mare și publicul Bucurescean și-a arătat totă simpatia pentru această instituție.

De asemenea din provincie au sosit mulți delegați. După ce d. Urechia a făcut istoricul Ateneului, au ținut conferințe d-nii Take Ionescu, Ionescu-Gion și A. Djuvara..

Totă lumea a îmbrățișat cu căldură această instituție, pentru că totă lumea a recunoscut serviciile pe cari le-au adus această tribună liberă, atât publicului în genere, cât mai ales tinerimii.

«El a atras — s'a dis într-o dare de sēmă — și continuă a atrage în sînul și sfera activității sale pe toți tinerii de talent și de știință, îi îndemna la muncă și le procură ocasiunea de a se manifesta în public de pe o nobilă tribună.

«Ateneul a atras încă altă-dată în opera lucrărilor sale pe mai mulți din veterinarii și omenii noștri politici cei mai marcanți. Ion Ghica, Ion Brătianu, V. Boierescu, Dimitrie Sturdza și alții, s'a asociat în diverse rînduri cu ideia Ateneului și au dat acestei tribune prestigiul numelui și autoritatea talentului lor.»

* * *

Mai este încă un punct de vedere din care Ateneul merită totă luarea aminte a noastră. El a servit ca promotor la o serie de asociațiuni cu scop cultural, al căror rol bine-făcător îl va recunoște istoria.

Membrii Ateneului au creat cele d'întăiu *școle de adulți*, în care tinerii ce n'au avut norocul să urmeze mai mult timp învățătura să găsească o hrană intelectuală indispensabilă pentru orî-cine. Acî, în cursuri de sēră sau de Duminică, băieți de la prāvălii, calfe și ucenici se adunau ca să asculte lecțiuni plăcute și instructive. Ast-fel în 1869--70 vedem participând la realizarea acestei nobile idei pe: Const. Esarcu, Ștefan Mihăilescu, Alexandru Orescu, Gr. Lascu, C. Trotēnu, N. Droc, M. Droc, Misir, Dr. Grecescu, Borănescu, Bădilescu, ș. a.

Ceea-ce se făcea la centru, se imită și la provincie, și ast-fel s'a înființat prin multe orașe și au durat cât-vă timp asemenea școli.

Din sînul Ateneului a ieșit *societatea filarmonică* în 1868, căreia se datoresc o serie de frumoșe concerte, originea concertelor simfonice de ađi, cari sînt o mândrie pentru capitala noastră.

Alături cu această, *Societatea amicilor de bele-arte* caută să răspîndescă în public gustul artelor plastice, să susție pe artiști, să organizeze expozițiuni, etc.

Cea mai importantă însă din tôte, prin avîntul ce a luat, este *Societatea pentru învățătura poporului Român*. Această s'a înte-

meiat la 1870; a avut puțin o revistă, purtând numele societății și a întemeiat o școlă normală de învățători, o școlă primară și o școlă fröbeliană (grădina de copii.) Despre toate acestea s'a vorbit pe larg în revista noastră (Veđi No. —)

* * *

Acésta este în scurt istoria Ateneului și expunerea ródelor pe cari le-a dat.

Ținta măréță pe cari și-au propus-o întemeietorii: reforma mintală, adică «reforma în spirite, pentru a ajunge la o reformă în fapte» nu se póte de sigur realiză în câți-vă ani; dar este incontestabil că s'a adus un contingent însemnat, că s'a pus o piatră la edificiul educațiunii noastre politice și culturale.

Acum este datoria noastră să urmăim pe calea indicată.

George Adamescu

Constantin Esareu

ilele trecute a murit la Govora și a fost înmormintat în Bucuresci în ziua de 12 Iunie *Constantin Esareu*, un bărbat distins, un luptător neobosit pentru cultură.

Născut în Bucuresci la 1836, Esareu, după ce urmă la Sfintu Sava, se duse la Paris, unde studiă medicina.

Intorcându-se cu titlul de doctor, fu numit la 1864 profesor de zoologie la facultatea din Bucuresci, dar peste cât-vă timp se retrase spre a intra în diplomație.

De atunci a fost în mai multe rînduri reprezentant al țării la Atena și la Roma; apoi ministru de externe. Călătorind prin țări străine, el s'a arătat tot-d'a-una preocupat de interesele țării sale și a cules documente, cum cele din arhivele Veneției relative la Ștefan-cel-Mare și din alte arhive ale Italiei.

Cea mai mare parte a vieții sale și-a închinat-o Ateneului. Entusiasmat de rolul ce acésta instituție putea să jóce în mișcarea culturală a țării noastre, el lucră cu o stăruință de fier, își propuse să realizeze *un palat* și isbuti. Adunînd bani prin serbări, lecturi publice, printr'o lotărie, el isbuti să adune un capital cu care să înalțe acel templu al artei

și al științei, podóbbă a țării nóstre. Tótă lumea a ascultat cu bucurie apelul lui. «*Dați un leu pentru Ateneu*», a fost o vorbă întrebuintată multă vreme..... și realizată de public.

El a lăsat o serie de conferințe și discursuri. Cel mai important este «*Monumentul Plevnei*», în care arată cât de mare este rolul monumentelor istorice pentru desvoltarea spiritului național.

De asemenea a lăsat prin testament tótă averea sa Ateului.

Gh. A.

SERBAREA DIN LA 11 IUNIE

Recum am anunțat, ziua de 11 Iunie a fost serbată în Bucu-
resci cu o mare însuflețire. Vom povesti pe scurt întâmplările.

La 8 dimineța un mare număr de studenți se adună în localul Asociațiunii și, după ce se duc la Biserica Enei, unde se face sfințirea drapelului, merg în corpore la statua lui Eliade, pe Bulevard. Aci depun o corónă de lauri cu panglice tricolore pe cari stă scris:

1848 — Iunie 11 — 1898

*Asociațiunea studenților universitari români
Memoriei lui Ión Eliade Rădulescu*

Apoi d. Crătunescu, profesor la facultatea de drept și vice-președinte al Senatului, rostese un frumos discurs, îndemnând tinerimea universitară să ia pildă de sacrificiu și de iubire de neam din faptele acestui măreț român.

După d-sa, d. I. Popescu-Pion student, arată rolul jucat de Eliade în mișcarea de la 1848.

Tot dimineța, se formeză un cortegiū, compus din un mare număr de cetățeni, în fruntecu comitetul organizator, care merge pe la diferitele cimitire și depune coróne pe mormintele luptătorilor de la 1848.

După prânz, la ora 1 se adună în grădina Sf. Gheorghe-Noū o mulțime de cetățeni. Pe la 1½ se formeză cortegiul care aveă să mērgă spre câmpul Libertății.

În frunte merg veterani pomperi de la 1848, apoi comitetul de inițiativă, consiliul comunal, senatori, deputați; după aceea reprezentanți ai diferitelor comune din țară, deosebite corporațiuni și un imens număr de cetățeni.

Pe câmpul libertății de la Filaret aștepta o mare mulțime, care primi cu strigăte de *ura* frumosul cortegiū care înaintă încet și măreț.

Sub un frumos umbrar, eră aședată o estradă artistică împodobită. Acī I. P. S. S. Mitropolit primat, înconjurat de înatul cler făcū obicinuita slujbă, pe care imensa mulțime o ascultă cu mare religiozitate.

Indată d. Primar al capitalei citi următoarea telegramă care s'a trimis M. S. Regelui:

Majestăței Sale Regelui

Sinaia.

Celebrându-se astăzi a 50-a aniversare a proclamării drepturilor Românilor, cea d'întâiu gîndire a miilor de cetățeni adunați pe Câmpul Libertății a fost îndreptată către Majestatea Văstră, sub a căruia glorioasă domnie s'au realizat aspirațiunile naționale Române, întręga programă a luptătorilor de la 1848.

În numele cetățenilor capitalei aduc Majestăței Văstre și Dinastiei Române omagiile de supunere, devotament și iubire nestrămutată.

Să trăiți Majestate!

Să trăiască M. S. Regina!

Să trăiască Dinastia!

C. F. Robescu

Primarul Capitalei.

La acestea după prinz, a răspuns M. S. cu următoarele cuvinte:

Domnului Robescu

Primar al Capitalei

Am primit cu bucurie asigurările simțimentelor credincioase ce d'vostă imi exprimate în numele cetățenilor iubitei Mele Capitale ca și a Românilor și delegaților din Țară.

Trimet via Mea mulțumire și căldurósele Mele salutări tuturor cari s'au întrunit spre a serbă o aniversare care a pregătit domnia constituțională.

Sub puternicul scut al legii noastre fundamentale care asigură drepturile cetățenesci, România s'a întărit și a luat un avânt neașteptat în toate ramurile activității publice. Trebuie să ne amintim dar cu adîncă recunoștință de acești bărbați cari au muncit și luptat cu voinicie, trecend prin grele încercări spre a împlini dorințele poporului și aspirațiunea națională.

CAROL.

S'a citit apoi următoarea telegramă trimisă de prim-ministru D. Sturza.

D-lui Constantin F. Robescu

Primarul Capitalei

București.

Renascerea unei națiuni se poate face numai prin ea însăși. De aceea, ziua de 11 Iunie 1848 va rămânea o stea strălucitoare pe firmamentul românesc, căci strigătul «Vrem să trăim prin noi înșine» a ieșit atunci limpede și puternic din însuși pieptul poporului Român, nu ca strigăt de desperare, ci ca strigăt de reînviere; înădușită a fost mișcarea și, de și cei ce au stat în capul ei mult timp au umblat pribegi și persecutați, dar sămînța aruncată a purtat rîde mînoșe, strigătul de la 1848 fu reînviat prin Parlamentele legale din 1857; el căpătă ființă prin națiune în 1866 și fu întrecut în consecință prin rîșboiul independenței din 1877. Rare ori silinți omenesci au fost încununade de un succes atît de strălucit; cu drept cuvînt, dar Capitala a luat frumoșă și patriotică inițiativă de a serba a cinci-șecua aniversare a zilei de 11 Iunie; salut cu respect și iubire acastă aniversare și memoria acelor bărbați cari s'au devotat din totă inima și din tôte puterile marelui cause a redșteptării și a renașterei noastre naționale.

D. Sturza.

După discursul d-lui primar și al d-lui N. Gane, presidentul Senatului, luă cuvîntul d. C. I. Stoicescu, vice-president al Camerei, care arăta împrejurările în cari s'a produs mișcarea de la 1848 atît în Moldova cît și în Muntenia și analizăză proclamațiunea făcută de comitetul revoluționar în numele poporului român.

D-sa încheie zicînd:

Să serbătorăscă acastă memorabilă zi de 11 Iunie, tîta suflarea românească, căci acea revoluțiune, de și înăbușită mai în urmă de reacțiune, a însuflețit poporul român și i-a pus în suflet sentimentul demnității omului, sentimentul ridicării și înălțării țării sale, sentimentul și iubirea de libertăți.

Să serbătorim acastă zi și ca o pioșă amintire pentru acele înalte și nobile suflete, cari au iubit România, cari au avut încredere în vitalitatea și viitorul ei, și au avut curagiul să proclame acum 50 de ani aceste mari principii și să lupte pentru realisaroa lor.

Martiri ai libertății, eroi ai luptelor gigantice ce ați dat, voi Golești, Brătienii, Rosetti, Eliad, Bălcesci, ne-ați lăsat un patrimoniu căștigat de voi cu mari lupte, cu multe sudori, fiți bine-cuvîntați de generațiunile de astăzi, cari jură că vor păstră acest patrimoniu neștirbit și se vor silii a-l adăogă prin muncă rodnică spre a-l transmite generațiunilor viitoare.

Numele vostru va străluci în etern în istoria noastră; iar «*Revoluțiunea din 1848, după cum dicea Gambeta în unul din entusiastele sale discursuri, va fi vecinic onorată, va fi mare între revoluțiuni, pentru că ea a fost cea mai înaltă consacrațiune a demnității omenesci.*»

D. Gr. Alexandrescu, în numele comericiului român, a arătat ce a făcut mișcarea de la 1848 pentru negustorime și pentru sănătenii și termină cu următorele cuvinte:

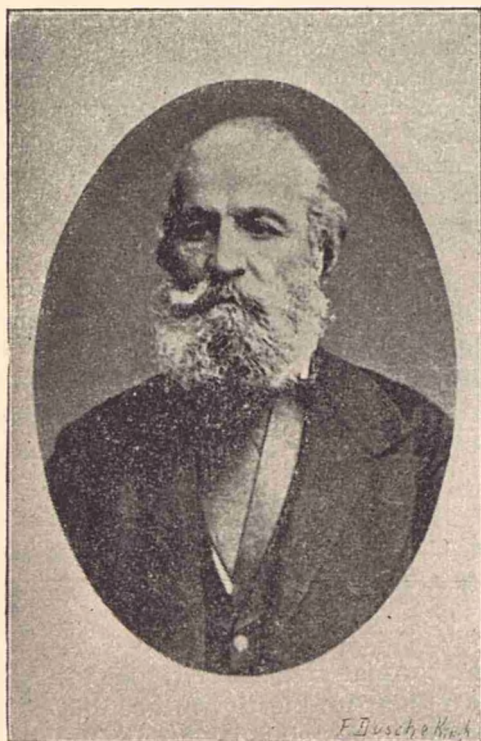
Comerciantul cetățen este rodul cugetării și iubirii oamenilor de la 1848.

Când dar, după 50 de ani ne găsim din nou astăzi, toți oameni liberi, cetățeni activi, adunați pe câmpia libertății, unde părinții noștri ascultară glasul mântuirii de la 1848 și jurară pe Constituțiune, noi dicem cu convingere și adâncă emoțiune:

Bine-cuvîntată fie memoria bărbaților cari au pus atunci piatra fundamentală pe care s'a ridicat România de astăzi, liberă și independentă. Recunoștința neamului românesc întreg și mai ales a foștilor desmoșteniți comercianți și săteni va perpetua din generațiune în generațiune numele lor.

Să trăiască România!

A vorbit apoi studentul *Ștefănescu-Galați*, arătând însemnătatea mișcării de la 1848.

Generalul Gheorghe Magheru (1804—1875), fost membru al guvernului la 1848, organizatorul și comandantul armatei revoluțiunii.

După ce s'a'au terminat discursurile, cortegiul s'a format din nou și a ponrit spre délul Spirei, Acì s'a pus piatra fundamentală a unui monument care va aminti lupta de la 13 Septembrie 1848 și care se va inagura la tòmna.

D. *Ferichide*, ministru de interne și loctiitor de president al consiliului, a rostit un discurs, arătând importanța monumentului ce este a se ridica.

Este o datorie sfintă pentru noi, când ne bucurăm de libertățile și de independența pentru care ostașii noștri s'a'au devotat, să le slăvim memoria cu iubire și recunoștință.

Privind acest monument, Româniî nu vor uită exemplul generos ce l-a'au dat aici pompierii; el va rămânea ca un semn vèdut al vitejieî, al abnegațiunei, al împlinireî de datorie; va spune celor ce vor veni după noi că nici un sacrificiū făcut pentru țară nu este inutil; mai curând sa'au mai târđiū încolțesce și rodesce sêmînța sănătôsă; va fi un învèfămînt pentru toți, că patria este mai presus de tôte, onorând forma cea mai curată a patriotismului, datoria ostășescă; toți vor spune că acești fii ai poporului, dacă nu printr'o isbândă imediată, dar prin mórtea lor, nebiruiți în vitejia lor, au arătat cum se asigură neatârnrarea țarei.

Salut cu respect acești puținî viteji din 1848 cari mai sînt între noi. Aducênd tributul nostru de admirațiune și de recunoștință celor mulți, cari nu mai sînt, cred că nu putem mai bine să împărtășim în acest moment simțimîntul pentru care ei a'au murit, de cât repetând cu toți suprema lor gândire, în ziua sacrificiului:

Trăiască România!

Trăiască armata!

După d-sa a luat cuvîntul d. *D. Giani*, presidentul Camereî; apoi d. *Niță Sterie*, comerciant și consilier comunal; în fine d. *Ionescu-Brăila*, student.

Inainte de a se despărți, s'a iscălit de către d-niî miniștri și mai multe persône de față pergamentul comemorativ, care s'a închis în piatra de temelie a monumentului.

* * *

Sêra orașul a fost iluminat; pînă târđiū a'au cântat muzicî prin diferitele piețe ale orașului.

* * *

De asemenea s'a mai serbat această ți și în alte orașe.

La Pitești s'a ținut un meetig în grădina publică și apoi s'a hotărât a se face un pelerinagiū la mormintele fraților Golești și al lui Ion Brătianu spre a se depune corône.

CULTURA CARTOFULUI (*)

R e c o l t a .

Recolta cartofului depinde de la varietățile timpurii, ori de la varietățile mai târzii; prima varietate se recoltază pe la 15 August, iar a doua pe la 16 Septembrie (1), adică recolta se face atunci când fecula din interiorul tuberculei s'a format cu desăvârșire.

Cartofii se scot cu târnăcopul cu 2 craci, cu sapa, și unde locurile sînt nisipoase se pot scote și cu furca de fier, cartofii când se scot din cuiburi, se aruncă la a stînga dinpreună cu vrejii lor, copilul ori femeia ce însoțesce pe lucrători, curăță tuberculele de vreji și pămînt, și le face grămezi mici, la mici distanțe. Cartofii o dată recoltați, se lasă câte-vădile pe câmp afară ca să se svînteze, însă noaptea se acoper cu vrejii lor. Cartofii se mai scot și cu un anumit plug.

Păstrarea cartofilor.

Pentru păstrarea cartofului, pivnițele și gropile sînt locurile cele mai bune. Alterarea (stricarea) cartofului depinde de la două cauze, adică de la frig și lumină, pentru aceea cultivatorul tot-d'una trebuie să caute a pune cartofii în condițiunii de păstrare, ca să nu pótă influență acești doi agenți atmosferici asupra lui, căci îi alterază (strică).

Gropile în cari se păstrează cartofii se fac proporționale cu numărul de chilograme ce se recoltă de pe un hectar, care este de la 20—40 de mi de chilogr., și se caută tot-d'una ca pămîntul să fie uscat, să nu fie umed. Atât pe fundul gropei, cât și pe marginile ei se pune un strat de paie, care împiedică a veni cartoful în contact cu pămîntul, și

(*) Veđi No. 37.

(1) Adevăratul timp de recoltare este când vrejul s'a uscat.

tot odată cartoful cu modul acesta se conservază mai bine; grópa după ce s'a umplut, se pune d'asupra ei un strat de paie, și după aceea se pune un strat de pămînt de o grosime de 0,30—0,50 cm., după climă. Gropile le putem mai mult recomanda pentru păstrarea tuberculelor menite pentru semănat; iar tuberculele menite pentru consumare, se pot păstra mai bine în pivniță, fiind-că avem trebuință mai tótă ziua de ele, în alimentarea noastră sau a animalelor noastre.

Când cartofii destinați pentru semănat sînt separați, e bine ca să se caute la fie-care lună o dată și pe un timp frumos ca să se pótă constată buna lor păstrare.

Stratul de paie ce se întrebuintează la gropi póte să aibă grosimea de 6 centimetri ca cel mai convenabil. În modul acesta se păstrează cartofii în țările acelea unde cultura lor e întinsă și unde fiecare om s'erman își are provisiunea sa pentru iarnă.

Plantațiunea de vară a cartofilor.

În țările cele calde îndată după secere dacă căldura permite pentru creșterea și cócerea cartofilor înainte de a veni semănăturile de tómnă, se sémână cartoful pe la finele lui Iunie, pămîntul în care se plantează cartoful avënd o umezélă naturală ori artificială, cartoful vegetează iute, se dice că recolta dobîndită din semănatul din Iunie, este de multe ori mai mare de cât atunci când cartofii s'aú semănat primăvara, de óre-ce primăvara în cele mai multe rînduri e lipsă de plóie.

Plantațiunea de tómnă.

Proprietatea ce cartofii aú de a vegeta la o căldură destul de mică precum și fără de vrejă, a făcut pe mulți ca să semene cartofii tómnă spre a-í recolta primăvara, fiind-că de și afară este de multe ori destul de rece, cu tóte acestea căldura din interiorul pămîntului este de ajuns ca cartoful să pótă vegeta.

Bóla cartofului.

Cartoful este atacat de multe orî de nisce bóle cu caracter distinctiv unele de altele, și nu tóte aceste bóle posed un caracter otrăvitor de distruge cartoful cu desăvîrșire.

Pentru aceea populațiunile cari se rézimă mai mult pe cartofi pe lîngă acéstă plantă mai cultivă și alte plante cereale și leguminóse ca secara, ovézul, orzul, fasolea și bobul. Secara, ovézul și orzul se sémănă de comun în locuri unde a fost cartofi, sub cuvînt de a evita bóla.

Intrebuințarea.

Cartofii se întrebuițeză pentru hrana omului și a animalelor, se mai scóte din cartofi scrobélă și spirt (alcool).

După o lucrare a d-lor *Condon* și *Bussard*, asupra cartofului, resultă că: proprietățile nutritóre ale cartofului variază de la o varietate la alta, din causă că și materia azotósă a cartofilor variază, de la simplu la îndoit. Cartofii cei mai plăcuți la gust sînt în același timp și cei mai bogați în azot, prin urmare și cei mai nutritóri.

Tót acești cartofi suferă mai bine fierberea, rămânend întregi și ne făcendu-se făinoși, după cum se întîmplă cu cartofii răi.

Prin urmare fierberea, este cel mai simplu și cel mai practic mijloc, pentru a cunósce, dacă cartofii pe cari voim a-î mîncă orî a-î seménă sînt buni sau nu.

Prin acéstă încercare se vor preferà tot-d'a-una cartofii cari nu să fac făinoși prin fierbere. Decî mai înainte de a veni sciința ca să întărescă acest adevěr, ómenii îl practicaú încă de mult, înlăturând din consumațiunea dílnică cartofii făinoși.

V. S. Moga.

Despre curățirea animalelor domestice de insecte parasite

Animalele noastre domestice sînt adese-orî supërate de insecte parasite, ba nu numai că le supëra, dar le și causează de multe orî bôle primejdiöse. Printre aceste insecte se află păduchî, vermi, musce, etc.

La cai și la vite cornute nimicim aceste insecte ridicînd cu o mînă părul în sus și cu cea-l-altă frecînd pîlea cu zacherlină.

La oi cu lîna lungă, desfacem lîna cu un pîep-tene și prin mijlocul pompei de stropit aplicăm zacherlina pe pîlea.

Spre a scăpa pasërele de viermi trebuie stropit zacherlina în pene și sub aripî pînă la pîlea. Cotețele și coliviile pasërilor trebuie mai întaiu curățite și apoi prăfuite în tôte părțile cu zacherlină, întrebuițându-se și aicea stropitörea lui Zacherl. În părțile unde nu se ține praful, se aplică tinctura lui Zacherl.

Intre bôlele vitelor se numëra mai ales rîia, care se găsește adese-orî la oi, cai, cîini, vite cornute, și pasëri de casă. Acëstă bôla se occasionëază printr'un vierme microscopic care se pöte stîrpi numai prin întrebuițarea săpunului zacherlin, care săpun are și calitatea de a exercita o influență bine-făcötöre asupra pîlei.

După ce s'a u curățit vitele de murdărie și pîlea s'a muiat prin apă caldă, să se spele cu multă îngrijire cu săpun Zacherl, ast-fel în cât săpunul să curețe pîlea și să străbată în porî. Este bine să lăsăm ca săpunul să se usuce pe pîlea, reînoind acëstă spălătură din 2 în 2 zile. Pentru ca efectul să fie deplin trebuie frecată cu zacherlină pîlea animalelor bolnave în modul mai sus descris.

Se va observă în curând o ameliorațiune, și după un tratament făcut cu îngrijire, vindecarea va fi deplină.

În nici un caz nu trebuie să uităm să curățim toate lucrurile precum și păreții grajdului, unde s'au ținut vite rîoșe. Tote aceste obiecte trebuie să le stropim sau să le ungem cu tinctura lui Zacherl amestecată cu apă.

Tote animalele domestice se scapă de viermi intestinali prin întrebuițarea pilulelor zacherlin, cari produc un efect surprinzător.

P. Popescu.

STUPUL

Albinele trăiesc în societate. Fie-care societate are o singură locuință.

Societatea lor, strînsă în locuință, se chiamă stup, care e compus (alcătuit) din trei feluri de albine : O regină sau matcă, câteva sute de trîntori și câte-va decî-de-mii de albine lucrătoare.

Regina este conducătorea stupului. Ea dă puterea de unire între membrii familiei ei, albinele lucrătoare și trîntori, prin un fel de miros, care se desvoltă din corpul ei și care se răspîndesce în întreg stupul. După acest miros albinele se cunosc una pe alta, că sînt din același stup. Tot acel miros încredințază pe albine, că regina se găsesce în mijlocul lor, chiar fără să o vadă.

Regina sémănă întru toate cu o albină lucrătoare ; abdomenul (burta) ei însă e mult mai lung de cât al acesteia, e așa de lung și ascuțit, în cât ajunge în fundul fie-cărei celule, chiar când aripiorele ei rămân afară. E necesar să fie așa, de ôre-ce regina are datoria de a oua, punënd câte un ou în fundul fie-cărei celule.

Din ouele reginei se desvoltă 3 feluri de ființe : albine lucrătoare, trîntori și pe vremea roitului și regine. E interesant a se sci, că ea nu ouă bucurosu ouă de regină, pen-

tru că scie că-și perde stăpînirea asupra aceluî stup, în-dată ce s'a desvoltat o regină tîneră ; atunci părăsesce acel stup în unire cu o parte din albinele bătrîne și-și caută altă locuință, lăsând în cea veche pe regina tîneră cu albinele mai tinere.

Obiceiul acesta e opus celui al ómenilor, când într'o familie se forméază o familie nouă prin cásătorie ; în acest cas perechea tîneră de obicei părăsesce casa pãrintéscă și-și caută sau își face alta.

Cu câtă înțelepciune lucréază tot-d'a-una albinele, se pôte vedea și de acolo, că ele înainte de a roi, caută și hotărâsc locul în care aũ să se așede. Câte-va albine, cari fac acest lucru cu o ñi două mai înainte, la roire, forméază garda reginei, pe care o conduc tocmai la acel loc și, în-dată ce acésta (regina) s'a aședat acolo, roiul se liniscesce.

Trîntorii sînt albinele masculine, bărbații stupului. Eî sînt ceva mai mari de cât albinele lucrátore. Corpul lor întreg e mai gros și mai greoiũ. Se pot distinge bine dintre cele-l-alte albine și prin aceea că abdomenul lor e rotundit, nu ascuțit, cum e al reginei și al albinelor lucrátore.

Trîntorii se desvoltă numai pe vremea roitului, pentru că menirea lor nu e alta, de cât să fecundeze regina tîneră. Eî fecundéază așã dar pe regina, nu ouéle eî, pentru că o singurã datã se întâmplã acésta fecundație (în cele dintâiu 12 ñile dupã eșirea din celulã afarã, în sbor) pentru întregã viața unei regine, care trăiesce 6—7 ani.

Un singur trîntor îndeplinesce fecundația și, dacã totuși se produc mai mulți trîntori într'un stup, acésta se face, pentru ca nu cum-vã regina, la eșirea eî în aer pentru acest scop, să rêmânã singurã fãrã a fi însoțitã de unul sau mai mulți din eî.

Trîntorii, dupã împlinirea misiunei lor, cam pe la sfirșitul lunei lui Iulie (alte-orî și mai curênd), sînt isgoniți din stup în grupe (cãrduri). Cât sînt de mari trîntorii, eî sînt târiși și dați afarã de albine cu cea mai mare înlesnire și

iată cum: Mai întâiu albinele îi opresc de a se mai hrăni, îi dau la o parte de la miere și îi strimtoresc prin unghiurile și pe la marginile stupului, pînă flămîndesc. Astfel, sleiți de puteri, albinele îi prind de câte un picior sau aripă, cu gura și îi scot afară din stup. Une-ori îi mână din urmă cu grămada, în cât la eșire trîntorii formeză un adevărat roi. Unii oameni, cari nu au apucat să cunoscă bine firea de dezvoltare a albinelor, cred într'adevăr că acel stup roesce, nesciind că roiul pe la sfirșitul lunei lui Iulie nu se pomenesce în regiunile noastre.

De aci se vede, așa dar că albinele nu omără trîntorii, precum iarăși dic unii oameni ne pricepători, ci îi scot numai afară și nu-i mai lasă să intre iarăși. Trîntorii scoși o dată din stup se prăpădesc în lipsă de hrană, de ore ce ei nu au gura lor făcută așa ca să potă suge suc din flori, precum fac albinele. Ei pot trăi numai din miere preparată complet de către albine și, de ore ce nu mai au miere, e natural că trebuie să se prăpădescă de foame.

Albinele lucrătore sînt câte 30 pînă la 80 de mii într'un stup. Ele formeză poporul stupului. De aceea se dice, că stupul e populat, când are multe albine sau puțin populat, când are puține albine.

Albinele lucrătore sémănă la corp cu regina, se deosebesc de acesta însă prin aceea că sînt cu puțin mai subțiri la corp, iar abdomenul lor e mult mai scurt de cât al reginei. Ele sînt femeiuși ca și regina, dar nu se împerechéză nici o dată, dar nici nu au trebuință să oue. Ouatul este tréba reginei. Albinele lucrătore îndeplinesc tóte lucrările necesare pentru bunul mers al stupului. Ele au corpul lor construit așa fel, în cât pot să execute tóte aceste lucrări.

Albina cu capul ei triunghiular clădesce fagurii cu celulele, cari au fundul în formă de triunghi iar părății acestora sînt ca nisce prisme exagonale (în 6 unghiuri). Gura albinei e făcută și pentru a putea mușcă și róde (are fálci)

și pentru a suga. Pentru supt are niște fire cam late și așezate în formă de măturice îndărătul fălcilor. Sucul, pe care îl suga din flori, e condus pe un tub într'o bēșică în abdomen, unde se întâlnește cu un fel de materie, ce se găsește la partea dinapoai a abdomenului, pentru a se prepară complet.

Pe corp, albina are perii scurți, tot asemenea pe piciore. Partea superiōră a piciōrelor are înfățișarea unei perii, în care se adună polenul (praful din flori) pentru a-l duce și descărcă în celulele din faguri. Aripī are douē perechi ca și regina și ca și trīntorul.

Albinele mai bătrīne își pierd perii de pe corp din cauza întrebuintării lor, de aceea ele se deosibesc de cele mai tinere și prin acest semn caracteristic și prin colōre. Cele din urmă sīnt mai gālbuie, iar acelea (cele bătrīne) sīnt mai negre. Albina trăiesce cam 7—8 luni

Lucrările albinelor lucrătōre sīnt : aducerea și prepararea mīerei, a polenului, a fagurilor, nutrirea, clocirea și crescerea larvelor (puilor), curățirea celulelor și a stupului întreg, lipirea crăpăturilor Ștubeiului, păzirea urdinișului și apărarea stupului întreg contra dușmanilor, în special apărarea și nutrirea reginei.

Atât albinele lucrătōre cât și regina aū câte un ac la sfīrșitul abdomenului. De acest ac albina se toloșește numai în casuri rari și anume când e atacată, iar regina numai într'un singur cas, când se luptă cu o altă regină în același stup, dar și atunci, numai după ce i-se istovesc puterile cu desăvirșire, în cât cu gura nu mai pōte învinge pe rivala ei. Acul înfipt o dată într'un corp străin, nu mai pōte fi scos afară din cauza unor cārliche indoite invers precum sīnt crestăturile țepelor de grāu. Albina, voind să smulgă acul, mai curīnd i-se rupe inelul: din urmă al abdomenului cu ac cu tot de cât să se pōtă liberă întrēgă. Din cauza acēsta ea și mōre pe urmă. Se vede, că albina,

ca și regina își cunosc nenorocirea ce le așteaptă, pentru că se hotărăsc foarte cu greu, să împungă cu acul.

Fagurii au trei feluri de celule. Cele mai multe sînt orizontale și cu fundul comun la mijlocul fagurului. Din acestea unele sînt mai înguste, altele mai largi. În cele înguste se cresc albinele lucrătoare, iar în cele mai largi trîntorii. Prin Maiu, pe vremea roitului, se mai găsesc ici colea și câte-va celule, cari sîmănă cu o ghindă atârnată. În aceste celule se dezvoltă regina. De alt-fel, din ori-care ou, din care se dezvoltă albinele lucrătoare, se poate face și regină, dacă oul nu e mai vechiu de 3 zile. Larvele (puii), din cari au să se dezvolte regină, capătă alt-fel de hrană de cât cele-l-alte larve. Materia, cu care e hrănită regina, se numesc nectar.

Regina ese deplin dezvoltată în timp de 16 zile, albina lucrătoare în 21 de zile, iar trîntorul în 24 de zile.

Dacă un stup rămâne pe neașteptate fără regină, albinele lucrătoare fac din unele celule cu oue prospete de albine lucrătoare celule de regină, dau larvelor din ele nectar foarte mult și ast-fel își cresc o nouă regină. Regina care a eșit mai întăiu din celulă, se face stăpină peste stup cele-l-alte sînt omorâte de albine și date afară.

Dacă pe vremea acesta se găsesc în stup trîntori, atunci e bine. Regina tineră e fecundată și stupul progresază (înaintază). Regina nefecundată oue numai oue de trîntori. Tot asemenea se întîmplă, când în stupul orfan de regină nu se găsesc oue prospete, din cari albinele să-și potă cresce o altă regină. În cazul acesta o albină mai bătrînă ia locul reginei; oue ea; dar din ouele acestei albine, ca și din cele ale reginei nefecundate, se dezvoltă numai trîntori și anume un fel trîntori mici, mai mici de cât cei-l-alți. Din această cauză un asemenea stup se stinge, pierе, fiind-că albinele lucrătoare mor de bătrînețe, iar altele tinere nu se mai produc, în același timp trîntorii consumă (mănâncă) mierea adunată, iar, după ce o isprăvesc, mor și ei.

Albinele, cunoscând că t^otă existența lor vine de la regină, o menajeză, o îngrijesc și o respectă curat ca pe o regină. E de admirat să veđi, cum regina e în tot locul înconjurată de albine și condusă s^{er}bătorește, așa că putem ȃice, cu drept cuvînt, că e condusă cu suită regală. Albinele, cari îi fac cordonul de on^ore, stau în jurul ei, la ^ore-care distanță, cu capetele îndreptate către dînsa și cu atențiune, pare că ar așteptă ordinele ei spre a le execută la moment. Din timp în timp se apropie de ea câte una sau două albiņite și o ating cu antenele (cornițele) neteđind-o și măgulind-o în semn de supunere și fericire, că se găsește în mijlocul lor, îi întind limba, oferindu-ı hrană. Regina, în asemenea cas, fiind flămândă, își întinde și ea limba ei, pun^ond-o în a albinei și ast-fel suge mierea de a dreptul din gura albinei. Regina, precum se vede de aci, mănăncă cea mai pr^ospătă miere, nici odată din fagur, ci de-a dreptul din gura albinelor.

Dacă vom asem^ona acum firea albinelor cu modul ei de a se supune și a respectă pe regină, ca capul lor, cu aceea ce vedem în societatea omen^oscă relativ la aceste însușiri, găsim în tot casul la albină o înțelepciune mult superioară omului, se înțelege omului care nu scie să dea ascultare și respect legilor și capilor s^ei conducători.

Ce bun exemplu de blândete și bunătate este în privința ac^osta mica albiņiță pentru copii, cari numai bine pot să învețe de la ea ca model de supunere, de respect către cei mai mari, de sîrguință neobosită, de ordine și curătenie.

Din t^ote cele mai sus ar^otate se vede destul de clar, că albinele sînt organizate ca familie sau mai bine să ȃicem ca stat, pentru că t^otă viața lor e regulată după anumite legi, pe cari fie-care le execută întocmai, fără înțârđiere și fără îndărătnicie. În acest stat este un cap conducător, care cu tot dreptul se chiamă regină. Și am putea ȃice, că ac^osta este cea mai fericită regină din lume,

de ore-ce ea are tot supuși activi și ascultători, fără a mai fi nevoie de putere armată, care să aducă la ordine pe cei răi, îndărătnici sau leneși.

Regina se mai numesce și matcă. Dacă luăm în considerare puterea ei începătoare și regenerătoare, apoi numele de matcă încă e un nume foarte potrivit.

«Albina» este numele revistei de față.

După ce am arătat însușirile naturale ale micii albinițe, își poate închipui ori-cine ce motive a putut avea fondatoarea acestei reviste, ca să-și alege tocmai numele ce-l poartă. Și, când se cunosc caracterele nobilei albinițe, se poate sci ușor, cari sînt și scopurile hotărîte ale noastre prin publicațiunile cuprinse în colónele «Albinei.»

Dea Dumneđu, ca să ne ajungem cel puțin în parte scopurile acestea !!

G. Moianu.

10 Maiu în Craiova

De douë zile se sciã că 10 Maiu, anul acesta se va serbã într'un mod solemn, de aceea publicul Craioven așteptã cu mare nerãbdare sosirea acestei zile.

Dimineța s'a dat în grãdina Belle-vue o serbare școlară. Acì la 8 s'au adunat elevii din tóte școalele orașului. Serbarea se începũ prin imnul «Ginta Latinã» cântat de elevele școlii normale. Bucata a fost executatã admirabil, aplausele au durat mult timp.

Dupã acêsta, musica a intonat imnul regal «Trãiascã regele»; apoi d-nul Iulian Vrãbiescu, (prefect), într'un mic, dar simțitor discurs, aratã însemnãtatea acestei serbãri, apoi vorbesce despre rolul care l-au jucat profesorii în educația nãstrã, dicẽnd: «Sub conducerea inteligentã a corpului profesoral, elevii au progresat și tinerimea nãstrã merge cu pași repeđi pe calea progresului, ei vor deveni în curãnd cetățeni a cãror brațe vor servi a a-pãra țara și a face și mai mãndrã Romãnia nãstã de astã-đi». Apoi s'a adresat elevilor cu vorbele: «De la d-vãstrã, tineri elevi, țara își așteptã viitorul» și a terminat cu: «Trãiascã Romãnia! Trãiascã tinerimea studiãsã!».

Dupã dînsul d-nul Marius Metzulescu (profesor de istorie la liceul Carol I) a ținut o conferință, care a fost ascultatã cu multã luare aminte de toți.

Apoi d-ra Elena Rudeanu (elevã în clasa IV a școlii normale) spune cãte-va cuvinte pline de entusiasm.

Apoi d-nul Gh. Toncescu (elev în clasa VI a liceului Carol I)

a recitat poesia d-lui G. Coșbuc «Hasan Pașa»; tot așa d-nul Solomon Rasoviceanu (elev în gimnasiul real) recităză un apel al lui A. Mureșianu.

Cu acestea s'a încheiat serbarea de la Belle-vue.

Mulți ne-am dus la biserica Madona Dudu, un le s'a făcut *te-deumul*, în fața autorităților și unui public numeros la ora 10 $\frac{1}{2}$.

La ora 11 $\frac{1}{3}$ miî de ômeni asistau la defilarea, care s'a făcut înaintea d-lui General Poenaru și s'a terminat la 12 $\frac{1}{2}$ când invitații s'au dus la prefectură. Aci vorbesc d-nii I. Vrăbiescu, General Poenaru, Leontian, Columbeanu, ș. a. D-nul Ciocazan toastăză pentru armată și corpul profesoral.

La ora 3 la grădina Bibescu, s'a făcut o mare serbare câmpenească școlară.

Aci au vorbit pe rînd, tinerii Urzică, Nicolescu Stoica, Gh. Rîmniceanu, elevi în liceu, despre însemnătatea acestei zile; iar tî-nărul Toncescu a declamat câte-va poesii.

S'au executat apoi diferite jocuri și ast-fel au petrecut copiii pînă la ora 6 sêra.

Sînt vrednice de totă lauda asemenea serbări și ar trebui repetate în totă țara.

Phoenix.

Adrese către Redacție

Sînt foarte mulțumită de sfaturile ce le dați în această revistă «Albina» și ași dorî ca să fie în mâinele tuturor.

Eugenia Berbeciu.
Murgeni.

*

Imî place foarte mult cuprinsul «Albinei» și o citesc cu cea mai mare atențiune, îi urez viață lungă.

Gh. Niculescu
Invătător, com. Ciocile,--Brăila.

*

Salut cu cea mai mare bucurie aparițiunea revistei d-văstră «Albina» și-i urez viață nesfîrșită.

Dimitrie Ionescu
Zugrav.—Comuna Bădeni.

*

Precum albina adună sucul flôrei, tot ast-fel și revista «Albina» adună sciințele sale.

D. Anghel
Tecuci.

Cărți bune pentru premii

Din «Biblioteca de lectură pentru tinerimea română de ambele-sexe», elaborată de d. I. M. Rîureanu, se găsește de vîndare la librăriile d-lor

Socec (Calea Victoriei, No. 7), Leon Alcalay, (sub hotel Bulevard) și la autor (Bulevardul Carol I, No. 45. următoarele cărți aprobate de onor. minist. al instrucțiunii: a) *pentru citire în școlile publice primare*, b) *pentru analize literare în cursul secundar*; c) *pentru biblioteci școlare și populare*; d) *pentru distribuțiuni de premii școlare*:

Istoriore pentru copii. — Noui istoriore pentru copii. — Cele două surori. — Familia creștină. — Privighetorea. — Mielul. — Inelul găsit. — Trandafirul — Ouăle pascelor. — Emigranții la Brasilia. — Cei doi frați. — Rosa de Tanneburg. — Merloiu, (tote acestea a 60 bani exemplarul). Franklin (opere alese). — Bunele exemple (aceste două din urmă a 80 de bani exemplarul). — Cristofor Columb (a 1.10 exemplarul).

Recomandăm aceste cărți d-lor învățători și onorabilelor Primării, fiind unele dintre cele mai bune pentru a se da școlarilor ca premii.

INFORMAȚIUNI

Rugăm pe toți prietenii noștri să caute a da colecțiunea pe o jumătate de an a «Albinei» ca premii elevilor din diferite școli. Această colecție frumos legată costă 4 lei cu transport cu tot și se găsește la Administrațiunea noastră (str. Mântuleasa No. 9).

*

In Monitorul oficial No. 57 din 14 Iunie 1898, se află publicată lista catedrelor vacante și suplinite urbane și rurale din țară. Tot în acest număr din Monitor se află publicată și programa analitică și școlilor profesionale de fete de gradul I și orariul.

*

Anunțăm cu părere de rău încetarea din viață a d-lui C. Esarcu, unul din întemeietorii Ateneului român și al Societății pentru Invățătura poporului Român. Reposatul a lăsat prin testament aproape întreaga sa avere mobilă și imobilă Ateneului român. Să-i fie țărina ușoară și să dea Dumnezeu ca faptele sale nobile să fie imitate și de alții.

POȘTA REDACȚIEI

D-lui M. Grig. Poesia «Hrăpirea țărilor» n'o putem publica. S'ar su-păra pe noi vecinii și ne-ar oprî trecerea revistei noastre în țările lor.

— D-lui M. St. Br. Nedumerirea d-tale, în cauza Americii, e foarte cu-minte. Vom scrie.

— D-lui Gr. Dum. Poesia «O zi de Maiu» n'o putem publica. Facem cunoscut cititorilor noștri, că nu publicăm poesii — și mai ales de dra-goste și văicărire: sînt destule reviste literare.

— D-lui Virgus. Iți mulțumim de scrisoarea ce ne-ai adresa-o. Cât pen-tru poesii citește răspunsul de mai înainte.

— Unui abonat. Nu s'a hotărît nimic în ceea-ce privește primirea ca în-vățători a altor persoane de cât absolvenți ai școlilor normale cu diploma de capacitate. Dacă se va lua vre-o altă dispoziție, vom comunica-o la timp.

Rugăm pe toți domnii, cari au bine-voit a ne procura abonamente, și n'au trimis încă banii persoanelor sub-serise în liste, să bine-voiască a ne-i înainta de urgență.

Asemenea rugăm pe toți domnii, cari ne-au cerut abonamentul fie prin scrisori fie prin cărți postale, să bine-voiască a ne trimite costul. Credem că după 37 de numere primite, avem dreptul a cere să fim achitați, fără să mai fim expuși la cheltueli zadarnice și corespondență inutilă.

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice

LICITAȚIUNI

La 22 Iunie orele 11 a. m. se va ține o nouă licitație la Prefectura județului Teleorman, pentru aprovizionarea gimnasiilor din Turnu-Măgurele și Alexandria cu lemnele de foc necesare în iarna 1898 — 99. Condițiile aceleași ca în publicația No. 16754/1681 din Monit. Of. No. 288 din 31 Marte.

La 23 Iunie orele 11 a. m. în pretoriul Ministerului pentru darea în întreprindere a construcției unui pavilion pentru direcție, altul pentru servitori, înființarea unui parc și transformarea closetelor în «tout a l'égout» la liceul din T.-Severin. Condițiile sunt aceleași din publicațiunea No. 21.528 înserată în Monitorul Oficial No. 26 din 5 Maiu.

La 27 Iunie pentru lucrările de reparațiuni, consolidări, nivelare și șoselare la Gimnasiul din Slatina. Valoarea după devis lei 48.246 bani 63. Condițiile tot cele din publicația No. 21.528, înserată în Monitorul Oficial No. 27 din 6 Maiu.

La 27 Iunie pentru construcția locuinței directorului, halei de gimnastică, soneriilor și paratonerelor de la gimnasiul din Târgu-Jiu, a căror valoare după devis este de lei 38.712. Condițiile celelalte se pot vedea în publicația No. 24.075, înserată în Monitorul Oficial No. 33 din 13 Maiu 1897.

La 30 Iunie la Prefect. jud. Dorohoi pentru darea în întreprindere a construcției unui al doilea corp de chilii la M-rea Gorovei din acel județ.

Valoarea lucrărilor după devis se ridică la suma de 6.000 lei.

Planul, divisul caetul de sarcine ca și toate celelalte condițiuni, se pot vedea la prefectură.

La 3 Iulie la prefectura județului Vaslui, pentru vinderea materialului ce va rezultă din dărâmarea caselor cu No. 3 și 5 dela schitul Rafaila, acel județ. Condițiunile se pot vedea la dîsa prefectură.